

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci žalobce: **Digitrend s.r.o.**, se sídlem Sobotovice 169, zast. JUDr. Marcelou Andrýskovou, advokátkou se sídlem v Hodoníně, Masarykovo náměstí 22, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.3.2014 č.j. 6734/14/5000-14301-706470

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“ nebo společně se žalovaným „*správce daně*“) ze dne 22. 2. 2013, čj. 902418/13/2005-24901-108688, a ze dne 26. 2. 2013, čj. 903624/13/2005-24901-108688. V daňovém řízení byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec a srpen 2012, a to na základě výsledku postup k odstranění pochybností.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu napadeného správního aktu vázán. Namítá, že správce daně na něj přenesl důkazní břemeno, a pokud vycházel z toho, že u žalobce se jedná o nedovolené obchodování, měl takovou skutečnost prokázat. Uvádí, že k uskutečnění obchodu reálně došlo a nejednalo se o transakci, která proběhla toliko formálně, o čemž svědčí i účetnictví. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, sp. zn. 5 Afs 83/2012, jehož závěr podle názoru žalobce je aplikovatelný na tento případ, kdy smyslem a účelem důkazního řízení není nachytat daňový subjekt na nejasnostech, ale zjistit v potřebné míře rozhodné skutečnosti a případné nejasnosti odstranit (poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Afs 13/2005-60). Dále uvádí, že podle jeho názoru lze použít právní názor uvedený v nálezů Ústavního soudu ze dne 28.5.2009, sp. zn. III. ÚS 2096/07, nebo ze dne 15. 5.

2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99. Konkrétněji v této části žaloby nerozvádí, proč by se právní názory vyslovené v těchto soudních rozhodnutích měly vztahovat na předmětnou věc. Uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí je odkaz na správní judikaturu, aniž by bylo uvedeno, jaký má v této věci význam.

Dále uvádí, že pokud žalovaný argumentuje tím, že dodavatel Johnny podával daňová přiznání ve výši nula, dodavatel IPOH nehradí své daňové povinnosti, pak tyto skutečnosti nemůže prokazovat žalobce jako daňový subjekt (poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, čj. 5 Afs 83/2012, ze dne 25. 3. 2005, čj. 5 Afs 131/2004-45, ze dne 27. 7. 2007, čj. 5 Afs 129/2006-142 a ze dne 14. 6. 2007, čj. 5 Afs 104/2006-73). Ani tato část žaloby není nijak konkrétněji vymezena ve vztahu k předmětu řízení.

V další části žaloby nejprve obecně uvádí svůj názor, že předložil správci daně veškeré požadované důkazy, kterými podle svého názoru své důkazní břemeno splnil - fyzická ukázka webového generátoru od společnosti Johnny-sys dne 22. 5. 2012, uživatelskými manuály ke 3 webovým generátorům, které zaslal dne 1. 6. 2012 správci daně emailem, přijatými fakturami od dodavatelů, platebními doklady, licenčními kódy, čestnými prohlášeními dotčených subjektů a smlouvami se všemi dodavateli. Podle názoru žalobce správce daně podstatu obchodů nepochopil, když se soustředil na podružné skutečnosti (např. zda některá z osob, která se měla účastnit obchodu s žalobcem na fotografii je více nebo méně hubená, zda je možné z Londýna komunikovat emailem v češtině), namísto toho, aby posoudil podstatu standardního obchodu s využitím externím odborníků. Poukázal dále na to, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl vyzván, ne však veškeré skutečnosti, ale pouze ty, které sám tvrdí (poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚZS 38/95). Správce daně není povinen prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou zaznamenány v rozporu se skutečností, ale prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným, což podle názoru žalobce správce daně v tomto řízení neprokázal. Konkrétněji pouze uvádí, že hodnocení pokladních dokladů jako neočíslovaných, netvořící jednotnou, ucelenou a nepřerušovanou řadu, pak správce daně neuvedl, s čím je toto hodnocení v rozporu s ohledem na zákon o účetnictví (jeho ust. § 7 a 8).

Žalobce dále uvádí, že správce daně by měl podle jeho názoru prokázat, že předmětné licence jsou v rozporu se zákonem, že existuje rozpor mezi skutečností (obchodním případem a účetnictvím), a poukázat na odlišnosti realizovaných obchodů od analogických obchodů v tomto segmentu trhu.

Konkrétněji uvádí, že identifikace osoby xxxxxx s tvrzením o její podobě je ukázkou fabulace a hranice, kterou by správce daně neměl překročit, neboť podoba osoby se dá upravit retušemi a není zřejmé, zda se jedná o jednatelku DM Supplies. Žalobce v žalobě uvádí, že xxxxxx je jednatelkou DM Supplies, což vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku a neexistenci této osoby může prokázat správce daně pouze způsobem v souladu s hmotným právem, jak má být popsáno výše (tato část žaloby není příliš srozumitelná). Žalobce dále uvádí, že ohledně používání směnky jako zajišťovacího institutu se jedná o cenný papír vystavený v souladu se zákonem směnečným a šekovým, a tím i o platební prostředek (poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2096/07).

V další části žaloby žalobce popisuje části odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, konkrétněji uvádí k hodnocení jednotlivých důkazních prostředků, že z výpovědi

xxxxxx podle jeho názoru není patrné, proč by výpověď svědka nebyla silným důkazním prostředkem, že je logické, že firma žalobce a svědka působí ve stejném oboru, svědek není oficiálním tlumočnickem a proto není oprávněn za tlumočnické práce žádat úplatu, ohledně převodu společnosti AZUMA plus spol. s r.o. v průběhu odvolacího řízení na jiný subjekt, pak žalovaný nezná zákon, neboť jednatel není oprávněn převádět firmu na kohokoliv a tato společnost nebyla převedena na xxxxxxxx. U výslechu J. F. uvádí, že tento svědek disponuje plnou mocí opravňující k zastupování společnosti PRIMELITE, je tak jejím zástupcem, není podstatné, zda svědek zná nebo nezná vnitřní strukturu firmy, není podstatné, zda svědek komunikuje v českém nebo jiném jazyce, neboť může komunikovat v zásadě v kterémkoliv jazyce za pomoci elektronických překladačů, ohledně činnosti zdarma je v dnešním obchodě obvyklé, že mnoho činností je poskytovaných tzv. zdarma, když ekonomický profit si subjekty odebírají z jiných činností (žalobce poukazuje na společnost AVG), nepřezkoumatelný je pak podle názoru žalobce závěr, že hodnocení postavy svědkem F., který tvrdí, že má pan xxxxxxxx náběh k otylosti a podle svědka xxxxxx je štíhlý, což je subjektivní hodnotící tvrzení. K hodnocení výpovědi xxxxxxxx uvádí, že ta se nemohla dostavit ke správci daně, zaslala mu však písemné vyjádření, které žalovaný neprovedl, což považuje žalobce za prvek libovůle. K hodnocení svědecké výpovědi xxxxxx uvádí, že není pravda, že by bylo neobvyklé, že cenu za produkt stanoví jeho odběratel, což podle názoru žalobce svědčí o tom, že žalovaný prokazuje absenci tržního hospodářství, a žalobce vyjadřuje podiv, kdo by měl cenu za produkt určovat, zda dodavatel, pokud to existuje někde ve světě kromě KLDŘ. K hodnocení svědecké výpovědi xxxxxxxx pak uvádí, že svědkyně prokázala, že realizovala obchody v souladu s obchodními zvyklostmi.

Žalobce dále uvádí, že žalovaný vychází ze závěrů, že výpověď svědka není silným důkazním prostředkem, žalovaný se podivuje, že si cenný za produkt stanovuje jeho odběratel, jednání svědka označil za obchodně neobežretné, že svědci F. a Ing. xxxxxxxx subjektivně hodnotí odlišně postavu pana xxxxxxxx, že žalobce a svědek xxxxxxxx podnikali ve stejném obchodním oboru. Žalobce znovu velmi nekonkrétně uvádí, že žalovaný v rozporu s ust. § 92 odst. 5 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), neprokázal skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, když domněnkami odůvodnil shora uvedené závěry. Taková tvrzení žalovaného považuje za nepřezkoumatelná a netýkající se podstaty svědeckých výpovědí a prověřování daňového základu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně u daňového subjektu.

Žalovaný v podaném vyjádření uvedl, že s žalobou nesouhlasí a navrhuje ji zamítnout jako nedůvodnou, když důvody obsahově odpovídají závěrům, uvedeným v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.

K podanému vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svém právním stanovisku.

Ústní jednání ve věci se konalo dne 24. října 2017, žalobce ani jeho právní zástupce se k jednání bez omluvy nedostavil, ač k němu byl řádně a včas předvolán, soud tak jednal v jejich nepřítomnosti. Žalovaný se k jednání dostavil a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, obsah správního spisu a podané vyjádření ve věci.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že k vyloučení uskutečněných plnění s nárokem na odpočet daně došlo za červenec 2012 u daňového dokladu od dodavatele EQUIECO s.r.o. za nákup licencí – webcreator v celkové výši základu daně

2,400.000,- Kč, daňového dokladu od dodavatele IPOH s.r.o., za nákup licencí – net systém v celkové výši základu daně 3,500.000,- Kč, a dále prodej webových aplikací a licencí získaných od dodavatelů mimo tuzemsko (odběratel DM Supplies limited), za srpen 2012 pak na základě daňového dokladu od dodavatele EQUIECO za nákup licencí – webcreator v celkové výši základu daně 1,440.000,- Kč, daňového dokladu od dodavatele IPOH za nákup licencí – net systém v celkové výši základu daně 1,050.000,- Kč, a vyloučení uskutečněných plnění s nárokem na odpočet, které nejsou předmětem daně – prodej webových aplikací a licencí získaných od dodavatelů mimo tuzemsko (odběratel DM Supplies limited) – v dalším textu odůvodnění budou konkrétní dodavatelé a odběratelé uváděni pouze jejich zkrácenými názvy.

V další části odůvodnění je vymezeno, na základě jakých právních ustanovení a rozhodovací činnosti soudů správce daně v daném případě postupuje, kdy je obecně uvedeno, že daňový doklad je jedním z důkazů, které správce daně musí hodnotit v rámci procesu dokazování, a kdy je na daňovém subjektu, aby prokázal to, co tvrdí; v rámci daňového procesu pak musí být prokázán i materiální aspekt, tj. že skutečnosti uvedené v dokladech jsou vyjádřením proběhnuvší obchodní transakce. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné daňové doklady, správce daně může vyjádřit pochybnost týkající se správnosti, průkaznosti či úplnosti podaného daňového tvrzení. Vznik nároku na odpočet je správce daně oprávněn vyloučit a to i za případné existence daňového dokladu, a to mj. i v případě, kdy plátce daně uplatňuje nárok podvodně nebo zneužívajícím způsobem. V případě podvodného jednání pak musí správce daně prokázat, že přijaté zdanitelné plnění je součástí daňového podvodu, a že plátce daně o podvodu vědět měl a mohl, přičemž k naplnění tohoto znaku je nutné využít objektivních okolností, za nichž jsou provozovány obchodní vztahy, a okolnosti, z nichž lze dovodit přesvědčení příslušné osoby o její dobré víře. Tato část odůvodnění sama o sobě nemá vztah ke konkrétnímu skutkovému ději.

V další části odůvodnění je pak již konkrétní skutkový děj vymezen s ohledem na shora uvedené vymezení. V případě zprostředkování poskytnutí webových aplikací do Spojených arabských emirátů, které bylo žalobcem deklarováno jako uskutečněné ve zdaňovacím období prosinec 2011 a duben 2012, tedy v úzce souvisejících daňových řízeních, pro která byla vydána samostatná rozhodnutí, doložil žalobce kromě přijatých daňových dokladů, které neobsahovaly VAT dodavatele, mandátní smlouvu s dodavatelem PRIMELITE LLP ze dne 7. 6. 2010, uzavřenou s ředitelem pobočky xxxxxxxx, čestné prohlášení ze dne 9. 11. 2012, v němž český zástupce tohoto dodavatele stvrzuje, že byla navázána spolupráce mezi žalobcem a tímto dodavatelem, ačkoliv v té době tuto společnost nezastupoval. V rámci prokázání poskytnutí webových aplikací do třetí země žalobce doložil formálně vyhovující daňové doklady, smlouvu s odběratelem DM, kde jsou v razítku uvedeny nefunkční webové stránky, doklad o částečné bankovní úhradě bez prokázané souvislosti s šetřenou fakturací, e-mailovou korespondencí s paní xxxxxxxx, které na její soukromý e-mailový účet zasílána vygenerovaná licenční čísla. Na základě výzvy správce daně, aby žalobce prokázal faktickou existenci předmětu daně, žalobce předložil tištěné uživatelské příručky k deklarovaným webovým aplikacím; aplikace však neobsahují žádné ochranné prvky a tak nelze určit, kdo a pro koho předložené listiny vytvořil, ani s jakým účelem, tištěné materiály mohly být staženy kdekoli na webu, nenesou žádný prvek spojitosti s žalobce či jeho dodavatelem, žalobce nepředložil jediné DVD s vytvořenou webovou aplikací, ačkoliv licence jsou údajně připraveny pro klienty i do budoucna.

V odůvodnění je dále uvedeno, že správce daně prověřil dožadáním plnění daňových povinností společnosti EQUIECO a IPOH, jde o společnosti trvale bez zaměstnanců, bez

průkazného účetnictví, bez fungujícího sídla, v průběhu odvolacího řízení došlo ke změně jednatele (xxxxxxx), na zhotovení webových aplikací byl podle vyjádření dodavatelů krátkodobě najat IT technik, webové aplikace byly dodány formou DVD nosičů a k tomu e-mailem zasílány licenční kódy, každý za cenu od 175.000,- do 240.000,- Kč za kus, veškeré faktury mají splatnost 6 měsíců, za dodání mělo být zaplacené hotově a částečně, pokladní doklady nebyly číslovány. Dodavatel IPOH neplní své daňové povinnosti, jednatelka xxxxxxx uvedla, že webové aplikace vytvořil její zaměstnanec, předložila ručně popsané listy bez autorizace, které mají být podkladem pro tvorbu aplikace, a dále čestné prohlášení ze dne 8. 11. 2012, že dodavatel IPOH vytvořil webový generátor, ačkoliv ten vyrobil jiný produkt a následně tuto chybu zkopíroval v čestném prohlášení také dodavatele EQUIECO. Dodavatel EQUIECO nebyl schopen prokázat původ webové aplikace, ačkoliv jej jeho zástupce jako programátor sám podle svého vyjádření osobně převzal a dotvořil, pokladní doklady neodpovídají těm, kterými disponuje žalobce. K upřesnění poskytnutí služby za úplatu s místem plnění mimo tuzemsko (poskytnutí webových aplikací do Spojených arabských emirátů) uvedl žalobce, že poskytnutí bylo uskutečněno tak, že DVD nosiče s webovými aplikacemi byly předány zástupci odběratele DM paní xxxxxxxx (podle popisu 50 leté ženě tmavší pleti a tmavých vlasů) někde u letiště ve Vídni, licenční kódy jí následně byly zaslány e-mailem na její soukromý e-mailový účet u společnosti yahoo.com. Odběratel DM dluží za dodání webových aplikací asi 53 mil. Kč, který kryje mj. směnkou na viděnou na 35 mil. Kč údajně podepsanou odběratelem DM a dohodou o narovnání a postoupení pohledávky ve výši 127 mil. Kč ve prospěch společnosti Johnny-Sys s.r.o.. Správce daně dále sám vyhledával aktivně důkazní prostředky prostřednictvím internetové sítě a zjistil, že doménu nefunkčních webových stránek odběratele DM vytvořil xxxxxxxx jednorázově na serveru pro JMK ČR a nikdy nebyla optimalizována do sítě internetu, paní xxxxxxxx je podle fotografie dostupné na internetu blondýna, věk kolem 35 let, pocházející ze Sýrie, ale žijící trvale v Německu a specializující se na nutriční stravu pro děti, správce daně nenašel žádný důkaz o tom, že odběratel DM vůbec existuje.

V odůvodnění je pak dále uvedeno, že dřívější odvolací orgán doplnil odvolací řízení s ohledem na žalobcem navržené výsledky xxxxxxxx. Provedené výsledky vyhodnotil tak, že xxxxxxxx ve své svědecké výpovědi uvedl, že údajně poskytoval tlumočení bez nároku na úplatu, náklady s tím spojené nepřenašel na žalobce, což není v obchodním styku obvyklé, svědek jako jediný jednatel firmy AZUMA plus spol. s.r.o. převedl tuto firmu v průběhu odvolacího řízení na slovenského občana xxxxxxxx (stejně jako jednatele firmy IPOH a EQUIECO) s novým sídlem v Ostravě, na uvedené adrese sídlí 176 firem, jeho zaměstnanec xxxxxx, bratr žalobce, je zároveň deklarovaným tvůrcem domény nefunkčních webových stránek DM. Svědek nedoložil ani následně žádný kontakt na pana xxxxxx, s nímž měl opakovaně domlouvat schůzky, správci daně předložil pouze e-mailovou odpověď, deklarující korespondenci mezi PRIMELITE a panem xxxxxx, ve které je panu xxxxxxz centrály v Londýně česky sděleno, že kontakt na pana xxxxxx společnost PRIMELITE neposkytne, zpráva byla navíc doručena na e-mail xxxxxxxx. Tyto důkazní prostředky působí nevěrohodně (komunikace v češtině, neposkytnutí kontaktu, když mělo docházet k opakovaným schůzkám s panem xxxxxxx).

Ohledně hodnocení svědecké výpovědi xxxxxxxx, zástupce společnosti PRIMELITE, je uvedeno, že je velmi nepravděpodobné, aby zástupce společnosti neměl žádné kontakty na zastupovanou společnost, neznal jména kontaktních osob, nevěděl o tom, že byl zmocněn ředitelem pobočky a dopisoval si s anglickou společností prostřednictvím e-mailu výhradně česky. Čestné prohlášení ze dne 9. 11. 2012 nelze připustit jako důkaz, neboť svědek svědčí o skutečnostech z doslechu; svědek je nevěrohodný i z těch důvodů, že není

jazykově vybaven, svoji činnost prováděl údajně zdarma a nemůže jí doložit, a dále skutečnost, že uvedl, že pan xxxxx má náběh k otylosti a podle svědka xxxxxxxx je štíhlý.

Při hodnocení svědecké výpovědi xxxxxxxx, jednatelky dodavatele Johny, se ani přes aktivity správce daně trvající tři měsíce nepodařilo zajistit přítomnost u výslechu, kdy se svědkyně omlouvala ze zdravotních důvodů, ty však nedoložila. K písemnému vyjádření svědkyně žalovaný nepřihlédl, neboť takový důkaz daňový řád nepřipouští.

Svědecká výpověď xxxxxxxx byla rovněž hodnocena nevěrohodná, neboť je obchodně neobezřetné a nezvyklé neponechat si žádné důkazní prostředky o tvorbě webové aplikace, její původ nebyl doložen, dodatečně doložená uživatelská příručka produktu webcreator namísto slíbené technické dokumentace nenese žádnou známku toho, že by ji vytvořil právě dodavatel EQUIECO, naopak nese prvek web cre@tor, což je na trhu exitující logo i název společnosti. Dále je nepravděpodobné, že by jednatel neměl kontakt na programátora, kterému udělil plnou moci k zastupování své firmy, účetnictví firmy vypovídá o denním překročení limitu pro přijetí hotovostních úhrad od žalobce v několika případech, což je v přímém rozporu s předloženými důkazy z obou stran, mimo obvyklost je skutečnost, že si cenu stanoví odběratel, smlouva o dílo ze dne 7. 10. 2011 jej zavazuje od dne 6. 4. 2011 vykonat odborné práce za hodinovou sazbu 2.000,- Kč, je nezvyklé nedisponovat žádnými doklady či přehledy o postupném či dokonce předčasném plnění smlouvy pro případ požadovaného úhrady za plnění dle smlouvy, čestné prohlášení předložené svědkem deklaruje prodej jiného produktu.

Hodnocení svědecké výpovědi xxxxxxxx, jednatelky dodavatele IPOH, které bylo doplněno o zaslané písemné vyjádření xxxxxxxx, kde tato osoba uvádí, že celkem bylo fakturováno dodání 200 licencí, produkt nenese žádný prvek ochrany, platnost licencí byla stanovena na 6 let, program byl údajně předveden jinému správci daně v jiném řízení. Předložený důkazní prostředek z účetnictví vypovídá o denním překročení limitu pro přijetí hotovostních úhrad od žalobce v několika případech, což je v přímém rozporu s předloženými pokladními doklady obou stran. Ohledně svědecké výpovědi je hodnoceno, že svědek nedisponuje žádnou dochovanou dokumentací a DVD s nosičem a programem pro účely dokazování, naproti tomu má údajně uchovány další licence pro potřeby poptávky, z obchodního hlediska je velmi nelogické uchovat licence pro obchod a nemít k nim daný program ani žádnou dokumentaci pro případnou prezentaci, důkazní prostředek provedený u jiného správce daně v jiném daňovém řízení nemůže prokázat, že se v tomto případě jedná o stejný produkt.

V odůvodnění rozhodnutí je dále zhodnoceno, že svědecké výpovědi působily nevěrohodně a nepřispěly k prokázání skutečností, které žalobce deklaruje. Spisový materiál dále obsahuje množství objektivních kritérií, pro které je důvodné podezření, že žalobce věděl či vědět mohl, že je součástí daňového podvodu, neboť obchodní činnost žalobce je omezena na opakující se obchodní transakce mezi úzkým okruhem totožných subjektů, kdy subjekt stojící na jejich počátku je nekontaktní a deklarovaní dodavatelé nejsou schopni prokázat, že plnění tvrzeným způsobem a za tvrzeným účelem fakticky poskytl, předložené listinné důkazy neprokazují, že se plnění uskutečnila deklarovaným způsobem, žalobce pak neprokázal faktickou existenci předmětu daně, vyjma doložení formálních daňových dokladů, zpochybněných pokladních dokladů bez souvislosti s účetnictvím a uživatelských příruček, které nejsou důvěryhodné, neboť příručka webcreatoru je vybavena logem cre@tor a odkazuje na internetové stránky www.webcreator.com a eshop.webcreator.com, kdy logo na trhu existuje, stejně jako společnosti webcreator, a žalovaný neshledal v příručce žádný

odkaz, že by produkt vytvořil přímo žalobce. Uživatelská příručka net systému je rovněž neprůkazná, neboť není z ničeho patrné, že by za jejím vytvořením stál deklarovaný dodavatel, na všech listech je přiznané logo NET SYSTEM a i v anglické verzi je produkt vytvořen pro domácí trh. Šetření obchodní partneři, ač v podstatě konkurenti, používají shodné formuláře obchodních smluv, je patrné, že si přeposlali vzájemně i čestná prohlášení, ve kterých opomněli přepsat produkty (webový generátor pak v čestném prohlášení uvádí dodavatelé jiného produktu), užívají shodné účetní programy, vedou neprůkazné účetnictví a nevymáhají platby za poskytnutá plnění, webové stránky dodavatele IPOH a EQUIECO jsou od stejného autora, jednatelka dodavatele IPOH uvedla jako tvůrce xxxxxxx, který je autorem i webových stránek konkurenta, je syn jednatelky dodavatele Johnny, zároveň IT technikem a tvůrcem produktu fakturovaných dodavatelem IPOH. Z těchto skutečností je patrné úzké personální a ekonomické propojení subjektů, žádná obezřetnost při uzavírání vzájemných obchodních vztahů, jednatelé se nechovají vůči svým společnostem jako řádní hospodáři, neboť nevymáhají platby za poskytnutá plnění, nevedou průkazné účetnictví, neplní daňové povinnosti.

Dále je v odůvodnění uvedeno, že k fakturaci produktů do Spojených arabských emirátů došlo opakovaně dříve, než byl daný produkt nakoupen, deklarovaný odběratel DM sídlí ve svobodné celní zóně, na internetové adrese této celní zóny však není uveden, na faktuře uvedený P.O.Box a telefonní číslo užívá jiná společnost sídlící v jiné části Dubaje, jedná se o německou konzultační společnost, jejíž konzultantkou je xxxxx, podle fotografie blondýna ve věku asi 35 let, původem ze Sýrie, jejíž podoba je v rozporu s popisem uváděným svědkem xxxxxx i žalobcem.

V odůvodnění je pak uvedeno ze shora uvedených zjištění učiněn závěr, že zde existují objektivní okolnosti, ze kterých vyplývá, že žalobce věděl nebo mohl vědět, že je účasten podvodného jednání – (a) obchodní činnost je omezena na opakující se transakce mezi úzkým okruhem totožných subjektů, kdy subjekt stojící na jejich počátku je nekontaktní a deklarovaní dodavatelé nejsou schopni prokázat, že plnění tvrzeným způsobem a za tvrzeným účelem fakticky poskytli, na konci řetězce je pak vykázáno plnění, které není předmětem daně, avšak s plným nárokem na odpočet; (b) dodavatelé nevymáhají platby za poskytnutá plnění, doložené pokladní doklady nemají oporu v účetnictví, čestná prohlášení si jednotliví dodavatelé posílali mezi sebou, což vedlo k formální chybě při deklarování dodávaného produktu, dodavatelé přes deklarovanou vysokou hodnotu poskytnutých služeb nekryli své produkty ochrannými známkami či jinými právními zárukami, že webové aplikace nebudou zneužity, (c) úzké personální a ekonomické spojení článků v řetězci přes osoby xxxxxx a xxxxxx, (d) žalobce i přes vysokou hodnotu nakoupených služeb nepožadoval doložení původu webových aplikací, nekryl nakoupené produkty smlouvami o pojištění či právními zárukami, neuchoval potřebnou technickou dokumentaci pro další obchody či případy sporů o neoprávněné využití, (e) žalobce předával zástupci svého odběratele nosiče s webovými aplikacemi vysoké hodnoty (asi 53 mil. Kč) v kavárnách u letiště, bez záruk úhrady či zaplacených záloh, licenční kódy pak zasílal na soukromý e-mail osoby vystupující pod jménem xxxxxx, jež podle podpisu není xxxxxxx, od svého odběratele DM nevymáhal dlužné částky za poskytnutá plnění, v případech, kdy bylo deklarováno částečné zaplacení služeb, nebyla u těchto důkazních prostředků prokázána žádná souvislost s šetřenými platbami, namísto úhrady žalobce deklaruje plnění uzavřením dohody o narovnání ve výši 127 mil. Kč, kterou byla údajně postoupena pohledávka na dodavatele Johnny, bez reálné možnosti ji vymoci i bez logického důvodu, proč je pohledávka 5 mil. Kč řešena postoupením pohledávky ve výši 127 mil. Kč, a dále předloženou směnkou na viděnou na částku 35 mil. Kč, čímž by došlo k trojnásobnému zaplacení za nakoupené webové aplikace, (f) žalobcem

nebyla prokázána existence odběratele DM, údaje o sídle a telefonu jsou falešné, webové stránky nefunkční, o jejich založení se pokusil xxxxxx, popis xxxxxxxx neodpovídá její zjištěné podobě a nebylo prokázáno, že by se tato osoba podílela na činnosti odběratele DM, (g) jednání jednatele xxxxxxxx nelze označit za péči řádného hospodáře, (h) žalobce musel vědět, že se účastní podvodu, neboť se na něm musel aktivně podílet.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.r.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném v rozhodné době: „(1) Plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování

a) zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku,

b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku,

c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku,

d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo

e) plnění uvedených v § 13 odst. 8 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.

(2) Daní na vstupu u přijatého zdanitelného plnění se rozumí daň uplatněná podle tohoto zákona

a) na zboží, které plátcí bylo nebo má být dodáno, nemovitost, která mu byla nebo má být převedena, anebo službu, která mu byla nebo má být poskytnuta,

b) na zboží, které bylo plátcem pořízeno z jiného členského státu anebo dovezeno ze třetí země, nebo

c) v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b).

(3) Nárok na odpočet daně vzniká plátcí okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost tuto daň přiznat.

(4) Plátce nemá nárok na odpočet daně u přijatého zdanitelného plnění použitého pro reprezentaci, které nelze podle zvláštního právního předpisu⁵³⁾ uznat za výdaje vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů, s výjimkou plnění podle § 13 odst. 8 písm. c).

(5) Plátce má nárok na odpočet daně v plné výši u přijatého zdanitelného plnění, které použije výhradně pro uskutečňování plnění uvedených v odstavci 1.

(6) Použije-li plátce přijaté zdanitelné plnění jak pro účely, které zakládají nárok na odpočet daně, tak pro jiné účely, je oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně jen v části připadající na použití s nárokem na odpočet daně (dále jen „odpočet daně v částečné výši“), pokud zákon nestanoví jinak. Příslušná výše odpočtu daně v částečné výši se stanoví postupem podle § 75 nebo 76.“.

Podle ust. § 73 tohoto zákona: „(1) Pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky:

a) při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad,

b) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při

pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem,

c) při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 3 až 5, daň přiznat a mít daňový doklad,

d) při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 3 až 5, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo

e) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.

(2) Plátce je oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně nejdříve za zdaňovací období, ve kterém jsou splněny podmínky podle odstavce 1.

(3) Nárok na odpočet daně nelze uplatnit po uplynutí lhůty, která činí 3 roky. Lhůta pro uplatnění nároku na odpočet daně počne běžet prvním dnem měsíce následujícího po zdaňovacím období, ve kterém nárok na odpočet daně vznikl. Po uplynutí této lhůty je plátce oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně pouze u přijatých zdanitelných plnění, u kterých mu vznikla povinnost tuto daň přiznat.

(4) Plátce, který má u přijatého zdanitelného plnění nárok na odpočet daně v částečné výši, je oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně u tohoto plnění nejpozději za poslední zdaňovací období kalendářního roku, v jehož některém ze zdaňovacích období mohl být nárok uplatněn nejdříve. Lhůta pro uplatnění nároku na odpočet daně podle odstavce 3 tím není dotčena.

(5) Neobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným způsobem.

(6) Převyšuje-li částka daně uvedená na přijatém daňovém dokladu výši daně, která má být uplatněna podle tohoto zákona, je plátce oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně jen ve výši odpovídající dani, která má být uplatněna podle tohoto zákona. Je-li částka daně uvedená na přijatém daňovém dokladu nižší, než která má být uplatněna podle tohoto zákona, je plátce oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně jen ve výši odpovídající dani uvedené na daňovém dokladu.

(7) U plátců, kteří uskutečňují zdanitelná plnění společně na základě smlouvy o sdružení¹⁰⁾ nebo jiné obdobné smlouvy, uplatňuje nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění použitých k činnosti sdružení určený účastník, který vede evidenci za sdružení podle § 100 odst. 3. Plátci podnikající společně na základě smlouvy o sdružení mohou uplatnit nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění použitých pro činnost sdružení jednotlivě, pokud uskutečňují zdanitelná plnění, ke kterým tato přijatá zdanitelná plnění použijí, a pokud tato uskutečněná zdanitelná plnění uvedou ve svých daňových přiznáních. Je-li uplatňován nárok na odpočet daně jednotlivými účastníky sdružení, musí být těmito účastníky uplatněna daň na výstupu ve vztahu k určenému účastníkovi sdružení, který přiznává daň na výstupu za činnost celého sdružení. “.

V předmětné věci je nutné nejprve obecně uvést, že žalobce v podané žalobě víceméně vytrhuje pouze nepodstatné skutečnosti z rozsáhlého odůvodnění napadeného rozhodnutí, které ale nebyly podstatnými důvody pro příslušné rozhodnutí, jak bylo obsáhle konstatováno v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že soud v soudním řízení správním posuzuje napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, pouze v mezích a rozsahu uplatněných žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), obecně musí konstatovat po přezkoumání obsahu žaloby a napadeného rozhodnutí, že žalobní body na podstatné důvody nemíří. Z tohoto pohledu se tak jedná pouze o jednotlivosti, které však v souhrnu ostatních zjištění a závěrů netvoří podstatu rozhodnutí ve věci.

Dále je nutné uvést, že soud nepřihlížel k důvodům podaným v replice k vyjádření žalovaného, pokud ty vznášejí nové žalobní body, neboť se tak stalo po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby a vymezení příslušných žalobních bodů (ust. § 71 odst. 2 s.ř.s.).

Rovněž je nutné obecně uvést, že některé žalobní body, pokud uvádějí, že správce daně nějaké věci nerozumí, nemají žádný vztah k důvodům napadeného rozhodnutí, uvádějí subjektivní a až osobní pohled žalobce na postup správce daně, který nemá oporu v předloženém správním spise, odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani ve věcném posouzení předmětné věci. Proto se soud k takovým subjektivním hodnotícím soudům žalobce nebude vyjadřovat.

Podle názoru soudu správce daně řádně vyhodnotil dané obchodní případy jako podvodné jednání s cílem nikoliv provádět obchodní činnost, ale z veřejného rozpočtu vylákat finanční prostředky, případně si snížit daňovou povinnost, přičemž žalobce jako jeden z článků celého řetězu různých subjektů o takové možnosti věděl či vědět mohl. Toto posouzení je plně v souladu s judikaturou zmíněnou žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud s ním souhlasí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2008, čj. 9 Afs 67/2007-147, ze dne 29. 5. 2009, čj. 7 Afs 54/2009-90, ze dne 15. 5. 2007, čj. 2 Afs 177/2006-61, ze dne 3. 2. 2010, čj. 1 Afs 103/2009-232). Naplnění těchto znaků uvedl žalovaný konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud souhlasí se závěrem žalovaného, že tímto způsobem byl konkrétně tento účel zjištěn a v řízení prokázán (soud odkazuje na toto hodnocení v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází z toho, že: „(a) obchodní činnost je omezena na opakující se transakce mezi úzkým okruhem totožných subjektů, kdy subjekt stojící na jejich počátku je nekontaktní a deklarovaní dodavatelé nejsou schopni prokázat, že plnění tvrzeným způsobem a za tvrzeným účelem fakticky poskytli, na konci řetězce je pak vykázáno plnění, které není předmětem daně, avšak s plným nárokem na odpočet; (b) dodavatelé nevymáhají platby za poskytnutá plnění, doložené pokladni doklady nemají oporu v účetnictví, čestná prohlášení si jednotliví dodavatelé posílali mezi sebou, což vedlo k formální chybě při deklarování dodávaného produktu, dodavatelé přes deklarovanou vysokou hodnotu poskytnutých služeb nekryli své produkty ochrannými známkami či jinými právními zárukami, že webové aplikace nebudou zneužity, (c) úzké personální a ekonomické spojení článků v řetězci přes osoby xxxxxx, (d) žalobce i přes vysokou hodnotu nakoupených služeb nepožadoval doložení původu webových aplikací, nekryl nakoupené produkty smlouvami o pojištění či právními zárukami, neuchoval potřebnou technickou dokumentaci pro další obchody či případy sporů o neoprávněné využití, (e) žalobce předával zástupci svého odběratele nosiče s webovými aplikacemi vysoké hodnoty (asi 53 mil. Kč) v kavárnách u letiště, bez záruk úhrady či zaplacených záloh, licenční kódy pak zasílal na soukromý e-mail osoby vystupující pod xxxxxx, jež podle podpisu není xxxxxx, od svého odběratele DM nevymáhal dlužné částky za poskytnutá plnění, v případech, kdy bylo deklarováno částečné zaplacení služeb, nebyla u těchto důkazních prostředků prokázána žádná souvislost s šetřenými platbami, namísto úhrady žalobce deklaruje plnění uzavřením dohody o narovnání ve výši 127 mil. Kč, kterou byla údajně postoupena pohledávka na dodavatele Johnny, bez reálné možnosti ji vymoci i bez logického důvodu, proč je pohledávka 5 mil. Kč řešena postoupením pohledávky ve výši 127 mil. Kč, a dále předloženou směnkou na viděnou na částku 35 mil. Kč, čímž by došlo k trojnásobnému zaplacení za nakoupené webové aplikace, (f) žalobcem nebyla prokázána existence odběratele DM, údaje o sídle a telefonu jsou falešné, webové stránky nefunkční, o jejich založení se pokusil xxxxxx, popis Samiry Rengert neodpovídá její zjištěné podobě a nebylo prokázáno, že by se tato osoba podílela na činnosti odběratele DM, (g) jednání jednatele xxxxxx nelze označit za péči řádného hospodáře, (h) žalobce musel vědět, že se účastní podvodu, neboť se na něm musel aktivně

podílet.“). Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu závěr správce daně plně zdůvodňují, přičemž žalobce ve svém souhrnu v žalobě nikde tyto závěry konkrétně nezpochybňuje.

Konkrétněji žalobce v podané žalobě namítal, že podle svého názoru prokázal reálnost předmětných obchodů, což spatřuje v tom, že předložil fyzickou ukázkou webového generátoru, uživatelské manuály ke 3 webovým generátorům, dále nespécifikovanými přijatými fakturami od dodavatelů, platebními doklady (rovněž nijak nespécifikovanými), licenčními kódy, čestnými prohlášeními a smlouvami s dodavateli. Tyto skutečnosti, které žalobce v žalobě uvádí, však skutečné reálné provedení deklarovaných obchodů neprokazují, neboť částečně se jedná o důkazy, které sice prokazují velice obecně, že podklady k určitým případům byly vytvořeny, ty však pro svou obecnost, veřejnou dostupnost, formální nesprávnost, byly v daném případě zpochybněny, a zejména neprokazují podstatnou skutečnost, tedy že to byl žalobce, kdo skutečně reálně příslušné plnění provedl. Žalobce navíc tuto část žaloby formuloval natolik obecně, že podle názoru soudu vůbec nemá žádný vztah k odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je konkrétní a konkrétně tyto důkazní prostředky ve vztahu k příslušným zjištěním zpochybňuje. Vzhledem k tomu, že se tak v podstatě pouze jedná o opakování odvolacích důvodů, které žalobce uplatňoval v daňovém řízení, aniž by tento obecný žalobní bod reagoval na vydané napadené rozhodnutí, soud tak nebude znovu opakovat to, co uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, což tímto obecným žalobním bodem nijak zpochybněno nebylo.

Pokud žalobce v žalobě uvádí, že se správce daně podle jeho názoru zaměřil na nepodstatné skutečnosti (konkrétně uvádí, že se jedná o to, zda některá z osob na fotografii je méně hubená, či zda je možné z Londýna komunikovat e-mailem v češtině), pak soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí je zcela jasně patrné, že se jedná o dílčí závěry žalovaného, jimiž zpochybňuje věrohodnost již tak velice obecných odpovědí svědků či tvrzení, které sám uplatňoval žalobce v průběhu daňového řízení. Tyto závěry nejsou podstatné pro prokázání příslušného obchodu a zdanitelného plnění, ale zpochybňují výpovědi svědků, kteří ve věci vypovídali, a které navrhoval sám žalobce v průběhu odvolacího řízení, a to naprosto logicky. Pokud svědek není schopen popsat osobu, s níž se měl setkat, a popíše ji tak výrazně odlišně od její skutečné podoby, že se reálně o takovou osobu jednat nemůže, stejně pokud svědek předkládá e-mailovou korespondenci ze země, kde čeština není žádným běžně užívaným jazykem, pak takové zjištění pochybnosti o věrohodnosti celé svědecké výpovědi podporují, což bylo pak dále podpořeno i dalšími zjištěními, které žalobce v žalobě neuvádí, a které nevěrohodnost svědeckých výpovědí dále podporují.

Žalobce v žalobě uvádí, že daňový subjekt prokazuje svou daňovou povinnost. Tak tomu v daném případě bylo a k ničemu jinému žalobce v průběhu daňového řízení vyzván nebyl. Správce daně však konkrétně určité důkazy, které žalobce ke svým daňovým tvrzením předkládal, zpochybnil, na což mj. reagoval žalobce v podaném odvolání, když navrhoval provedení svědeckých výpovědí svědků. Pokud žalobce v žalobě velice obecně uvádí, že správce daně neprokázal neprůkaznost jeho účetnictví, pak soud pouze může odkázat na konkrétně uvedená zjištění, která jsou konkrétně vymezena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, která zpochybňují nikoliv pouze účetnictví žalobce, ale vůbec reálnost deklarovaných obchodních vztahů. Takové zpochybnění se nemusí opírat pouze o zpochybnění účetnictví žalobce, ale i o neunesení důkazního břemene žalobce jako daňového subjektu v příslušném daňovém řízení o skutečnostech, které žalobce v daňovém řízení tvrdí a proto je musí rovněž prokázat.

Pokud je uvedeno, že některé pokladní doklady netvoří číslovanou řadu, pak se jedná o dílčí závěr zpochybňující věrohodnost takového dokladu ve vztahu k tvrzením žalobce a skutečnostem, které uváděli svědci ve svých svědeckých výpovědích, nikoliv o konstataci porušení zákona o účetnictví. I když takový doklad nemusí sám o sobě porušovat účetní předpisy, jeho použití v konkrétním důkazním řízení nemusí být řádné, když z ostatních zjištěných skutečností vyplynou vážné pochybnosti o reálné podstatě provedeného obchodu na základě takového účetního dokladu.

Rovněž nedůvodná je žalobní námitka, v níž žalobce uvádí, že správce daně považuje obchody s licencemi formou vygenerovaného klíče za nelegitimní, neboť nic takového v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno není a neuváděl to ani finanční úřad. Předmětné rozhodnutí nespočívá v posouzení nelegitimity obchodů s licencemi na základě vygenerovaného klíče, ale na konkrétních pochybnostech v obchodních případech, které žalobce deklaroval. Je tak v tomto směru nedůvodná žalobní námitka, že by správce daně měl prokazovat, že příslušné licence jsou v rozporu se zákonem, či s účetnictvím, neboť na ničem takovém napadené rozhodnutí nespočívá.

Pokud žalobce uváděl, že správce daně neprokazoval odlišnost od jiných analogických obchodů v tomto segmentu trhu, pak nic takového není pro posouzení věci, tedy prokázání deklarovaných obchodů jako realizovaných, podstatné.

Zpochybnění podoby osoby xxxxxxxx ze strany žalovaného došlo v reakci na hodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi xxxxxxxx a tvrzení žalobce v daňovém řízení, kteří tuto osobu popisovali zjevně jinak. Jiný závěr z tohoto hodnocení žalovaný nečerpá, není tak dost dobře jasné, proč by se měl zabývat možnými retušemi fotografie této osoby. Pokud žalobce uvádí, že tato osoba je jednatelkou dodavatele DM, pak právě tuto skutečnost žalovaný vyvrátil svými zjištěními, proti nimž žalobce uvádí pouze to, že tato osoba je jednatelkou podle výpisu z obchodního rejstříku. Žalovaný vyšel ohledně dodavatele DM ze zjištění, že *„údaje o sídle a telefonu jsou falešné, webové stránky nefunkční, o jejich založení se pokusil xxxxxxxx, popis xxxxxxxx neodpovídá její zjištěné podobě a nebylo prokázáno, že by se tato osoba podílela na činnosti odběratele DM“*. Zcela nekonkrétní tvrzení žalobce v žalobě, že tato osoba je jednatelkou zahraniční společnosti na základě výpisu z obchodního rejstříku, je tak zcela zjevně nedůvodné, neboť tato osoba zápisu do (tuzemského) obchodního rejstříku nepodléhá. Rovněž pokud žalobce uváděl, že používání směnky jako zajišťovacího instrumentu je v obchodním styku běžné, pak je nutné uvést, že tuto obecnou zvyklost žalovaný nijak nerozporoval. Žalovaný uváděl, že není běžné, aby *„namísto úhrady žalobce deklaruje plnění uzavřením dohody o narovnání ve výši 127 mil. Kč, kterou byla údajně postoupena pohledávka na dodavatele Johnny, bez reálné možnosti ji vymoci i bez logického důvodu, proč je pohledávka 5 mil. Kč řešena postoupením pohledávky ve výši 127 mil. Kč, a dále předloženou směnkou na viděnou na částku 35 mil. Kč, čímž by došlo k trojnásobnému zaplacení za nakoupené webové aplikace,“*, s čímž soud souhlasí, když popisuje naplnění svého konečného závěru. Proto není důvodný odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2096/07, který tak na danou věc vůbec nedopadá a žalobce ani konkrétně v žalobě neuvádí, v čem by závěr z tohoto rozhodnutí měl být použit.

V dalších, konkrétnějších žalobních bodech, žalobce napadá závěry žalovaného ohledně hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí. Soud nepovažuje ani tuto část žaloby za důvodnou. Svědecká výpověď xxxxxxxx nebyla shledána věrohodnou z toho důvodu, že by bylo neobvyklé poskytovat tlumočení bez nároku na odměnu, pak se jedná o jeden z důvodů, kdy tato výpověď byla ve vztahu k dalšímu zjištění hodnocena. Pokud žalovaný ve vztahu

k tomuto svědkovi uvedl, že svědecká výpověď není silným důkazním prostředkem, pak pouze rozvedl závěry plynoucí z předchozí konstatace právního rámce v tom smyslu, že podstatou dokazování by měla být aktivita daňového subjektu, který by o transakcích v takovém rozsahu, jako tomu bylo v tomto případě, měl disponovat solidními listinami, které průběh tak rozsáhlého obchodu prokazují. Pokud je uvedeno, že tato osoba jako jednatel převedla společnost na jinou osobu, pak se zjevně jedná o nepodstatnou nedokonalost vyjádření v jinak značně rozsáhlém odůvodnění, kdy patrně žalovaný měl na mysli společníka nebo zakladatele. Tato skutečnost je podle názoru soudu pro samotné posouzení věci nepodstatná.

K hodnocení svědecké výpovědi svědka xxxxxxxx není příliš podstatné, zda disponuje plnou mocí či zná vnitřní strukturu jiné společnosti či v jakém jazyce obecně komunikuje, jak uvádí žalobce v žalobě, podstatou hodnocení jeho věrohodnosti bylo „že je velmi nepravděpodobné, aby zástupce společnosti neměl žádné kontakty na zastupovanou společnost, neznal jména kontaktních osob, nevěděl o tom, že byl zmocněn ředitelem pobočky a dopisoval si s anglickou společností prostřednictvím e-mailu výhradně česky. Čestné prohlášení ze dne 9. 11. 2012 nelze připustit jako důkaz, neboť svědek svědčí o skutečnostech z doslechu; svědek je nevěrohodný i z těch důvodů, že není jazykově vybaven, svoji činnost prováděl údajně zdarma a nemůže jí doložit, a dále skutečnost, že uvedl, že pan xxxxxx má náběh k otylosti a podle svědka xxxxxx je štíhlý“. S takovým hodnocením soud souhlasí – není podstatné, zda v dnešním obchodním světě jsou některé činnosti prováděny zdarma, podstatné je, že svědek uváděl naprosto nevěrohodné údaje o konkrétní osobě, a ačkoliv podle tvrzení žalobce jako daňového subjektu, které uplatňoval v daňovém řízení, měl mít povědomost o konkrétním obchodování, tak o něm nevěděl téměř nic, ani jména osob, s nimiž by měl být opakovaně v kontaktu.

Rovněž soud souhlasí s neprovedením výsledku svědkyně xxxxxxxx, která se k výsledku opakovaně nedostavila a následně zaslala správci daně pouze písemnou odpověď, což je důkazní prostředek, který daňový řád nezná. Pokud tak správce daně takový důkazní prostředek nepřipustil, nedopustil se žádné libovůle, ale postupoval v souladu s daňovým řádem. K samotnému provedení výsledku této svědkyně soud uvádí, že podle jeho názoru je skutkově věc dostatečně objasněna jinými důkazy, a výsledek této svědkyně by tak stěží mohl tyto závěry věrohodně zpochybnit.

Pokud žalobce napadá závěr správce daně plynoucí při hodnocení věrohodnosti svědka Milana Martince, že je mimo obvyklost, aby si cenu stanovil odběratel, pak soud uvádí, že tento závěr je pouze dílčí a vytržen z celkové souvislosti – žalovaný nikde obecně netvrdí, že by tato skutečnost nebyla možná, ve svém souhrnu je však nepravděpodobná, a uvádí okolnosti, které tuto nepravděpodobnost podporují („je obchodně neobezřetné a nezvyklé neponechat si žádné důkazní prostředky o tvorbě webové aplikace, její původ nebyl doložen, dodatečně doložená uživatelská příručka produktu webcreator namísto slíbené technické dokumentace nenese žádnou známku toho, že by ji vytvořil právě dodavatel EQUIECO, naopak nese prvek web cre@tor, což je na trhu exitující logo i název společnosti. Dále je nepravděpodobné, že by jednatel neměl kontakt na programátora, kterému udělil plnou mocí k zastupování své firmy, účetnictví firmy vypovídá o denním překročení limitu pro přijetí hotovostních úhrad od žalobce v několika případech, což je v přímém rozporu s předloženými důkazy z obou stran, mimo obvyklost je skutečnost, že si cenu stanoví odběratel, smlouva o dílo ze dne 7. 10. 2011 jej zavazuje od dne 6. 4. 2011 vykonat odborné práce za hodinovou sazbu 2.000,- Kč, je nezvyklé nedisponovat žádnými doklady či přehledy o postupném či dokonce předčasném plnění smlouvy pro případ požadovaného úhrady za plnění dle smlouvy,

čestné prohlášení předložené svědkem deklaruje prodej jiného produktu“). Takové hodnocení je konkrétní, logické a soud s ním souhlasí.

Žalobce dále uvádí, že při hodnocení věrohodnosti svědkyně xxxxxxxx namítá, že ta prokázala provedení příslušného obchodu tím, že poukázala na jiné daňové řízení. Soud s tímto názorem žalobce nesouhlasí, a odkazuje na názor žalovaného („*důkazní prostředek provedený u jiného správce daně v jiném daňovém řízení nemůže prokázat, že se v tomto případě jedná o stejný produkt*“), s nímž soud souhlasí a žalobce konkrétně tento závěr nijak nenapadá.

Závěrem s odkazem na shora uvedené odůvodnění pak soud uvádí, že podle jeho názoru v tomto konkrétním případě nejsou na věc aplikovatelná rozhodnutí, která žalobce obecně v žalobě uvádí. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, sp. zn. 5 Afs 83/2012 nelze využít, neboť v daném případě správce daně přihlédl ke všem skutečnostem a sledoval tak cíl správy daně. Správce daně vymezil skutečnosti, které je třeba prokazovat a v tom smyslu prováděl celé řízení, nelze tak aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Afs 13/2005-60. V daném případě soud nezjistil, že by bylo porušeno právo žalobce na zjištění řádného skutkového stavu, nedošlo tak k porušení legality a principu spravedlivého procesu, a nelze tak vycházet z nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. III. ÚS 2096/07, a ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99. V dané věci rovněž nedošlo k tzv. přesunu důkazního břemene, resp. skutečnosti, že by správce daně požadoval prokázat skutečnosti, které daňový subjekt prokázat nemůže (např. vnitřní poměry jiné osoby), proto nelze vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 5 Afs 83/2012, ze dne 25. 3. 2005, čj. 5 Afs 131/2004-45, ze dne 27. 7. 2007, čj. 5 Afs 129/2006-142, a ze dne 14. 6. 2007, čj. 5 Afs 104/2006-73. Skutečnost, že by správce daně vycházel pouze ze zjištění, že dodavatel žalobce IPOH uplatňuje daň ve výši nula a nehradí své daňové povinnosti, není podstatná skutečnost, která by byla jediná a která by jediná byla příslušným rozhodovacím důvodem, jedná se pouze o zmínku v odůvodnění, která však sama o sobě nemá velký podstatný vliv na celkové rozhodnutí.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.